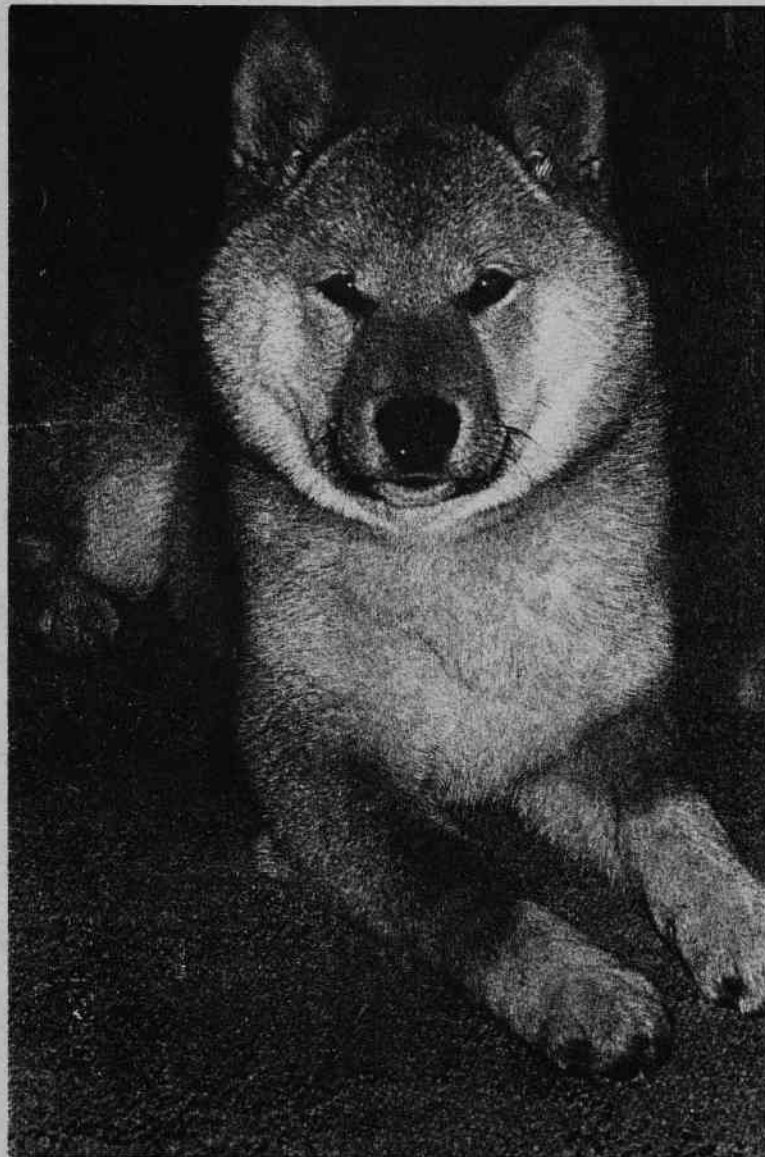

SHIBA

-NYTT

NR. 6 - JULI 1992 - 3. ÅRGANG

SHIBA

-NYTT

NR. 6 - JULI 1992 - 3. ARGANG

SHIBA-NYTT - MEDLEMSBLAD FOR SHIBA'ENS VENNER I NORGE

ADRESSE: Svaneviksveien 77A
N- 5032 MINDE
NORGE

TELEFONNUMMER: 05- 20 06 93
POSTGIROKONTO: 0824 0346762

REDAKTØR: KARSTEIN THUNES (Adresse som ovenfor)

INNHOLDSFORTEGNELSE:

SIDEN SIST.....	side 1
IMPORT PRESENTASJON V.....	" 2
MITT MØTE MED.....	" 3
SHIBA SPESIALUTSTILLING I SVERIGE.....	" 4
UTSTILLINGSRESULTATER fra SS.....	" 12
NAVNEFORSLAG.....	" 13
KOMMENTARER TIL STANDARDEN.....	" 14
KRYSSORD NO. 1.....	" 18
NYTT FRA DANMARK + OMPLASSERING.....	" 19
ØVRIGE UTSTILLINGSRESULTATER.....	" 20
NORSK OPPDRETTET VALP BEST IN SHOW.....	" 22
SHIBAKLUBBENS VANDREPOKAL.....	" 23

SIDEN SIST!

Vel møtt til 6. utgave av SHIBA-NYTT - bladet alle venter på! Vi har nå totalt 57 medlemmer i den norske shiba-klubben, og nye medlemmer kontakter oss stadig.

I dette nr. av bladet presenterer vi import nr. 5 til Norge. Familien Løkens "Manløtens Ikioi", bedre kjent som "RIKKI", kan du studere på side 2 og familien Løkens "Møte med" på siden etter. Undertegnede + sidemann og tre "damer" har vært på spesialutstillingen for Shiba i Sverige. Rapport med bilder og resultater derfra begynner på side 4. Navneforslagene finner du på side 13. (Vi gjør oppmerksom på at vi ikke kunne finne noen mulige shiba-navn på L, dersom noen savner dette).

Christen Lang har oversatt kommentarer til standarden for den japanske hunden, som er å finne på side 14-17. Interessant stoff!

Vi har den store glede å presentere Shiba-Nytts første kryssord. Dette befinner seg på side 18, og vi håper at flest mulig i hvert fall FORSØKER å løse kryssordet. Noen feller er det, så BRUK HODET! Vi vil premiere en innsender, og gevisten er en håndlaget gjenstand i porselensleire laget av keramikeren Margrethe Barstad, bosatt i Bergen. Så slip blyanten, løs oppgaven og send inn. Frist 30. august.

Nytt fra Danmark, om omplassering, samt øvrige utstillingsresultater finner du på sidene deretter.

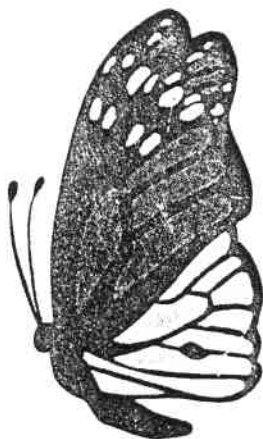
Vi avslutter med en orientering om den nye Shiba-pokalen. To entusiastiske eiere av Shiba i Mosjøen; Marianne Kolberg og Gunnar Grønbeck, har tatt initiativ til en vandrepokal for rasen. Alt om dette finner du på siste side. Dermed skulle vi ha en håndfast grunn for å be dere sende inn fortløpende resultater fra alle offisielle utstillinger.

Vedlagt dette bladet vil du også finne en orientering om den store spesialutstillingen for AKITA og SHIBA, som går av stabelen i Sel i Gudbrandsdalen den 5. og 6. september. Vi håper flest mulig stiller opp på denne utstillingen, og tar med familie og hund. Husk å bruke godkjent anmeldesskjema, som kan fåes fra Norsk Akita Klubb. **Fristen for påmelding av hund er 1. august.**

Til slutt vil redaktøren ønske dere alle EN FORTSATT RIKTIG GOD SOMMER!

Hilsen

Karsten

IMPORT PRESENTASJON V

MANLØTENS IKIOI

(rød hannhund)

Født: 26.10.88.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

FAR: Nord U.Ch. Manløtens Ichoban Shogun

MOR: Hindemi of Akenozow (japansk import)

OPPDRETTETTER: Inga & Bror Carlsson, Sverige

EIER: Kari Løken, Oslo.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

UTSTILLINGSRESULTATER: Norsk utstillingschampion
Norsk Vinner 1991.

HVALPER: Far til 6 røde valper
Mor: Amai Kurohakucho av Enerhaugen.

VÅRT MØTE MED

"RIKKI"

Vårt første møte med en Shiba inu var på NKK's utstilling på Gjøvik i 1983-84.

Vi falt for rasen med en gang, men som eiere av Akita inu syntes vi at den var noe liten. Vi fant ut at dette var en rase som kunne passe oss når vi ble eldre og ikke lenger orket å håndtere en stor Akita inu.

Da vi i desember 1988 var nødt til å avlive en av våre Akitaer og ungene våre også hadde begynt å vise stor interesse for hunder, kom tanken om Shiba tilbake, da vi mente at dette ville være en enklere hund for barna å holde på med. Det var ikke bare lett å få tak i rasen, men til slutt fikk vi kjøpe en hund hos Manløtens Kennel i Sverige.

I midten av januar 1989 inntok Manløtens Ikioi "Rikki" sin plass i vårt hjem. Det gikk ikke mange ukene før vi fant ut at en Shiba inu ikke var noen "pensjonisthund", men at den krevde akkurat like mye av alt som en Akita. Den største forskjellen på våre Akitaer og Rikki er at han har fått reservert plass i sengen om natten.

I løpet av de vel 3 årene med Shiba i huset har vi ikke angret et eneste sekund på valget. Han overrasker oss til stadighet med nye og forholdsvis frekke påfunn. Vi har kommet oss igjennom et dressurkurs og tatt bronsemerke, men det var på hengende håret i forbindelse med fellesdekk og innkalling. Han går forøvrig under tilnavnet "liten stikkavhund".

I oktober 1991 ble han far til seks yndige valper, hvorav den ene allerede er mester i agility i en alder av 7 mndr.

Vi ønsker alle Shiba eiere en riktig god sommer. Vi møtes i Otta.

Hilsen
Familien Løken
Kennel Negi Inu

"Rikki" sammen med sine to samboere på tur i skogen.

PA SHIBA SPECIAL-UTSTILLING I SVERIGE
MED TRE "EKSOSRYPER" I BAKSETET.

av
KARSTEIN THUNES

Tirsdag morgen, den 26. mai, stuet vi koffertene og Christens uunnværlige mappe-system med Shiba fra hele verden ned i bagasjerommet. De tre "eksosryperne" i baksetet hadde hilst på hverandre adskillige ganger før og var svært gode venner. Våre tre medbragte Shiba var "Ayako", hennes datter "Bara", samt en halvsøster "Anzu".

De så ut til å finne seg fort til rette i baksetet, selv om "Anzu" etter en stund ville frem til Christen og sitte på fanget. "Brelejente", kaller vi slikt på bergensk.

Så bar det av sted via Voss og gjennom en endeløs rekke av tunneller. Vestlandet er formet slik at dersom veiene skal føre videre MÅ man nødvendigvis føre dem gjennom stupbratte fjellvegger. Vi talte over 60 tunneller fra avreise i Bergen og til vi var fremme på Gol.

Den lengste tunnelen er på 12,4 km, og undertegnede - som slettes ikke liker tunneller noe særlig - var ikke høy i hatten.

Men tunnelen var godt opplyst, med lange rette strekninger og oppmerket med hvor mange km. man hadde igjen å kjøre.

Vi sang av full hals for å dempe min skrekk. De tre "damene" i baksetet sov fredelig, virket som om de aldri hadde gjort annet enn å kjøre bil.

Utenfor var det en kolossal hete. Vi hadde mellom 25-30 grader på hele den 10 dager lange turen. Men bilens vifteanlegg var i vigør hele tiden, og ga oss og hundene en forfriskende avkjøling.

På Gol skulle vi møte de første Shiba-eierne; Bjørn Ransedokken og Inger Lise. De har en bror av "Anzu" som blir kalt "Fuji".

Det ble et hjertelig møte med "Fuji", selv om han godt kunne styre sin begeistring for de tre "bergenserinnene". Her var det HAN som rådet, så de måtte bare se å "pelle seg vekk" fra hans matfat!

Men hvilken nydelig bamse han var blitt, med et aldeles praktfullt Shiba uttrykk.

Inger-Lise disket opp med is, syltetøy og herlig kaffe.

"Damene" la seg til rette og "Fuji" vokter dem med argusøyne. Vi satt der i solsteiken og koste oss sammen med vertskapet i et par timer.

Og "Fuji" har såvisst intet å klage over. Hver dag tar Bjørn ham med seg til farsgården der han arbeider. Der får den viltre krabaten løpe fritt i skog og mark. Men i fjøset får han ikke lov å vise seg. Kuene på båsen er ikke overvettets begeistret for den nysjerrige skapningen. Vil nok ha høyet sitt i fred!

Etter adskillige fotograferinger, med Christen som utrettelig "kommandør", tok vi avskjed med Bjørn, Inger-Lise og "Fuji".

Klokken seks om kvelden var vi fremme i Oslo. Vårt første overnattingssted. Hotel Fønix ligger sentralt til, er rimelig, og hunder er også velkommen. Det var ingen tvil om at våre tre damer vakte oppsikt, både på hotellet og senere på Karl Johan. Det ble en lang kvelds-promenade, der vi stadig ble stoppet av folk som ville vite hvilken rase dette var. Buhund ? Lundehund ? Rev ? Vi er vant til folks uvitenhet, så vi satte på "grammofonplaten" og la i vei om Shiba-rasen.

Senere ringte vi nr. 2 på listen over Shiba venner vi skulle besøke. Familien Røen bor på Grorud, ti minutter med tog fra Oslo. Kåre Røen har vi hatt mye kontakt med siden han overtok black&tan tispem "Biwa". Mange koselige telefonsamtaler og brev har bekreftet familiens glødende interesse for rasen. Fru Røen diskuterte opp med en imponerende stabel herlige vafler, og "lasset" ble raskt fortært av sultne struper. Våre tre Shiba var selvsagt også til stede, og "Biwa" godtok damene.

Litt knurring ble det allikevel, da en vaffel plutselig falt under bordet og samtlige hunde-øyne ble rettet mot stedet. Vi kan her og nå bekrefte at fru Røens vafler så absolutt er verdt et slagsmål, men vi fikk da forhindret det denne gangen.

Christen hadde selvsagt mappene med. (Sukk!) Og det ble diskutert livlig over tekoppene og senere ute på "terrassen for røkere". Det ble sent i koselig selskap, men vi var trette etter en lang dags kjøring.

Tilbake på hotellet bestilte vi vekking til kl. 7.00 neste morgen. Men det kunne vi nok spart oss.

Kl. 06.30 ble vi vekket av en intens ringelyd fra gangen utenfor. Brannalarmen! for det gjennom hodet mitt, og mintes brannen på hotell Calendonia for noen år tilbake.

Kimingen fortsatte i det overopphetedde rommet, og vi fatet det aller nødvendigste før vi stormet ut med våre tre Shiba.

I resepsjonen var imidlertid alt fred og fordragelighet. Noen få mennesker med søvnige øyenlokk satt rolig og ventet. Brannbilen kom og vi fikk vite at det var falsk alarm. Heldigvis! Varmen hadde visstnok utløst alarmen. Så gikk vi på rommet igjen med hundene og spiste en ALTFOR tidlig frokost!

Klokken nærmet seg åtte da vi forlot hovedstaden.

Så var vi over på de svenske veiene. I Norge må man konsentrere seg til det ytterste om veibanen, som slynger seg oppover bratte fjellvegger eller bukter seg langs fjordene. Ja, nærmest klamre seg til rattet.

På de svenske veiene kan man legge seg bakover og lukke øynene, mens høyrefoten holder gassen i bann.

Rette strekninger så langt øyet kan se, og med fartsgrenser på opptil 120 km/timen. Det ble kjedelig i lengden. Men vi kom oss da frem uten at føreren sovnet bak rattet. DET gjorde derimot kartleseren og de tre i baksetet.

For å holde meg våken begynte jeg å telle bilene som suste forbi. Men selv om jeg holdt fartsgrensen var der hundrevis av biler som passerte, og ingen polis var å se. Det var nærmest som å se på

film, når jeg hevet blikket mot sladrespeilet og så en av disse lave mystiske bilene (som minnet om en lavtgående støvsuger) komme til syne i speilet, for å ete seg innpå meg bakfra, og så plutselig suse forbi og forsvinne over neste bakketopp. Det virket som om vår bil sto stille, i 120 km/timen. De andre måtte da holde dobbel hastighet ?

Så, etter at HALVE Sverige hadde passert oss, begynte jeg å telle smådyrene (klegg, knott, fluer etc. etc.), som hadde tatt sin død av kollisjonen mot frontruten. Jeg kom til at det med smått og stort (ingen fugler, heldigvis) måtte være like mange døde insekter på frontruten som antall biler som hadde passert. Det var snakk om masseutryddelse!
(Jeg lurar på om det finnes noen insekter igjen i Sverige, når bare vår bil utryddet så mange?)

Så var vi i Taby hvor vi skulle bo hos Kalle, en dommerkollega av Christen. Kalle, som dømmer det meste av årets weekender, lot sin leilighet stå til vår disposisjon så lenge vi var i Taby. Hundene fant seg fort til rette, men ville helst ligge innendørs i den avkjølte stuen. Vi satt og tevet som bikkjer i solsteiken på terrassen. Det var 30 grader under vårt 4 dagers lange opphold i Taby.

På kvelden reiste vi ut til Helen, hvor vi møtte hennes familie og Nettis med baby.

Siden utstillingen var neste dag skulle vi ikke bli sene. Men når Christen har sine mapper med kan intet bli FOR sent.

Neste morgen, torsdag den 28. mai, skulle altså det store skje. Shiba-utstillingen!

Det ble kolonnekjøring, med Helenes Ove som veiviser i den første bilen. Utstillingsstedet var vanskelig å finne, og vi hadde nok rotet oss "bort i skogarna" dersom vi skulle finne stedet alene. Været var fremdeles strålende, med sol og blå himmel. Ved et koselig rødmalt hus langt inn i skogen var folk og hunder samlet. Vi hilste på gamle og nye venner, og møtte igjen min øyensten fra siste kull; lille "Aka san". Hun var nok trett etter den lange reisen fra Skåne, og var ikke akkurat overbegeistret ved synet av sin mamma og søster fra Bergen. Nei, hun ville heller være sammen med sin nåværende "mamma"; Bris.

Utstillingen begynte og det hele ble riktig så spennende. Men resultatene skal dere få vite annet sted i bladet. Nesten hele dagen gikk med til utstillingen. Solen skinte, og to og firbente koste seg i de landlige omgivelsene. Våre tre "medbrakte" gjorde det usedvanlig godt.

Etter to befriende dager hvor vi besøkte Stockholms fasiliteter innen restaurantbransjen og ellers andre "severdigheter", skulle vi hjem. Også på hjemturen hadde vi planer om å besøke Shiba-venner som hadde fått valp fra oss. Familien Lyngås på Hokksund ble gjenstand for vårt neste besøk. Her var det store daler og høye fjell igjen, akkurat som på Gol. Vi hadde en koselig stund ved Lyngås hagebord. "Chocho" har en super natur å løpe i. Men desverre er hun litt uskikkelig av seg,

og stikker av når anledningen byr seg. Til fru Lyngås store fortvilelse.

Men det problemet er vel velkjent hos flere Shiba-eiere? Etter is og te forlot vi Hokksund på vei til vårt neste besøk; familien Bøe på Åmot.

Her var det ikke bare en hund å hilse på. Nei, Hege og Svein Tore Bøe driver med hundekjøring, og i hundegården talte vi mellom 15-20 Malamuter etc. I tillegg hadde de en søt labrador valp. Men det var mamma "Oyjo", (hun med rekordkullet) og hennes lille(!) valp, som interesserte oss mest. Mor og sønn lot til å trives utmerket i en stor hundegård. Fortvilende er det at "Oyjo" også har tendens til å stikke av når hun er løs. Og dette er ikke så greit, da det er "in" med frittgående høner i nabolaget.

Det ble også en koselig stund med Bøe. Christen dro frem sine mapper, og det hadde nok blitt tidlig morgen hadde jeg ikke sagt stopp. Vi skulle tross alt besøke enda en familie denne kvelden, så vi måtte bare videre.

Jeg var meget spent foran det siste møtet. "Kobato" - enda en av mine øyenstener fra et tidligere kull - bodde hos Gerd Braseth m/ektemann. Vi fant omsider huset, som var blitt nøye beskevet av Bøe. Også her var det Malamuter så det gagnet. Ca. 10 stk + 2 grønlandshunder.

Og "Kobato" kjente meg igjen, hun! Hun pep og omfavnet meg, så det ble rent rørende. De medbrakte damene snuste hun litt på, før hun ville ha oss inn i "huset sitt". "Kobato" er såkalt "innehund", og hun har satt seg i respekt hos de større hundene. Samtlige av Braseths Malamuter må vike når HUN entrer arenaen.

Det gikk forbausene bra med de fire tispene i samme rom. Ingen sure miner. Men "Kobato" ville ha SIN kos i fred. Var stadig ved mitt kne for å få klapp.

Gerd, som var på vakt da vi ankom, kom hjem sent på kvelden og vi spiste en herlig kvelds (eller snarere nattmat) - før vi gikk til ro. En hytte ved siden av huset skulle være vårt overnattingssted. Det ble mye Shiba-snakke også denne kvelden, men vi kom oss da under dynene til slutt.

Og vi sov godt om natten! Ikke en lyd fra de 12 i hundegården like ved. Vel, ikke før neste dag, da de hilste morgenen velkommen. Braseth var reist på jobb, så vi tok oss til rette på kjøkkenet, (på oppfordring fra vertskapet, selvsagt) og spiste en herlig frokost.

Jeg MÅTTE ha et bilde av "Kobato" før vi dro. Men den damen liker ikke blitz-lamper, så hun stakk liksom godt under sofaen og gjemte seg. Forsto tydelig hva som var på gang.

Vi stuet bagasjen i bilen, og jeg observerte "Kobato" som sto på to i sofaen bak vindusruten og så vemodig på oss. Jeg fikk klump i halsen, forsøkte nok en gang å få et bilde av henne. Denne gang gjennom vindusruten. I det samme oppdaget jeg en av husets to katter på dørterskelen. For å få med begge - både "Kobato" bak vinduet og katten - gikk jeg litt unna huset.

Det ble i hvert fall et meget bra bilde av Huset! Katten skimtes såvidt i høyre billedkant, men "Kobato", stakkar, er ikke å se. Sukk!

Igjen bar det langs fjorder og over fjell. Vi hadde en ekstra dag til rådighet på hjemturen, og fant derfor at vi skulle overnatte på Hardangervidda. Være litt råflotte den siste dagen! Stedet het Halne og ligger nesten ved slutten av Vidda. Vi installerte oss i en av hyttene, og Christen gikk en lang tur med hundene. Jeg måtte hvile meg etter den lange turen bak rattet. Om kvelden spiste vi en praktfull middag på hotellets restaurant, bestående av reinsdyrstek og hjemmelaget karamellpudding. Aldeles nydelig!

Neste dag var vi igjen gjennom de endeløse tunellene, før vi var hjemme i 4-tiden.

Bilen, en nyinnkjøpt Mazda, og ikke minst føreren, hadde klart turen utmerket. Selv om sistnevnte var mektig trett etter all konsentrasjonen på de vestlandske veiene. De tre damene hadde også klart turen fint. Et herlig trekløver, som vi nok kommer til å ta med oss på tur igjen.

Til slutt vil vi få takke for all vennligheten vi møtte på vår vei. Takke for velviljen, og kaker og kaffe. Vi fikk konstatert det vi allerede visste, at Shiba-eiere er noen gjestfrie mennesker.

Vi sees på Sel i Gudbrandsdalen!

"Bamsen" på Gol i avslappet positur.

Avslappende atmosfære på Gol.

De tre "medbragte" til venstre!

Kveldsstemning hos familien Røen.

Picnic i det grønne etter utstillingen
i Markim, Sverige.

I blomsterenga på Gol.

Mor og datter høyt til fjells
på Hardangervidda.

SHIBA SPESIALUTSTILLING I SVERIGE

28. mai 1992, arrangerte den svenske shibaklubben "SHIBA-NO-KAI" uoffisiell spesialutstilling for rasen i Markim, like utenfor Stockholm. Den velkjente svenske dommeren Anders Cederstøm dømte, og hadde åpen bedømmelse. D.v.s. han kommenterte alle hundene muntlig, ved siden av den skriftlige kritikken. Noe både utstillere og publikum setter stor pris på da det letter forståelsen av bedømmelsen.

I år var det ferre hunder enn det vanligvis pleier være på denne utstillingen. Vi savnet hunder fra bl.a. Manløten, som jo i sin tid tok initiativet til denne utstillingen, og også flere hunder fra oppdrettere i Syd-Sverige. Til gjengjeld var det tre norsk-eide hunder med, samt en norsk oppdrettet tisper bosatt i Skåne. Det viste seg at de langveisfarende hundene tok godt for seg av premiebordet denne gangen. Dommeren plukket ut åtte hunder til finalen og resultatene ble som følger:

BIR 1: N.S.UCh-NV 90 GLEN DALIN AYAKO SAN	- Eier: Christen Lang, N.
BIR 2: YORRICKS SATO-GASHI	- " Gunnell Anderson, S.
BIR 3: FUJIHIME AV ENERHAUGEN	- " Christen Lang/ Mathias Hauge N.
BIR 4: MANLØTENS NORIKO	- " Helene Nordwall, S.
BIR 5: S.UCh MANLØTENS RESU-BAN	- " Torbjørn Nordwall, S.
BIR 6: ERAI IMOTO AV ENERHAUGEN	- " Christen Lang/ Gunvor Øyerhavn, N.
BIR 7: S.UCh MANLØTENS PYOTO	- " Irene Almgren, S.
BIR 8: ERAI AKA SAN AV ENERHAUGEN	- " Bris Wilseus Dahlin, S.

"GLEN DALIN AYAKO SAN"

FORSLAG TIL SHIBA NAVN ELLER KOMBINASJONER:

DEL IV

MAMEGIKU	liten chrysantemum
MARU	sirkel, hav, sjø
MAYONAKA	midnatt
MEGAMI	gudinne
MINNA NO HAHA	mor til mange
MINNA NO CHICHI	far til mange
MIYA-SAMA	prins
MUSHA	soldat, slagkjempe
MUSUKO	sønn
MUSUME	datter
MYOJO	venus (planeten)
NATSU HANA	sommerblomst
NATSU MUSUKE	sommer sønn
NAVA GENJI	hageprins
NETSUBO	pasjon
NETSUKE	miniatyr til å ha i belte
NICHIKEN	solens lotus
NINKYO NO ME	mandeløyne
NONO HANA	villblomst
ONESAN	storesøster
OJO DENKA	prinsesse
OKAMI	vev
OKUMO	kongelig (hann)
OKUMOME	kongelig(tispe)
O-MAMORI	talisman
ONIISAN	storebror
ONOHIME	prinsesse
OTOHIME	kirsebær-prinsessen
OTOTO	lillebror
OYABUN	tøffing

KOMMENTARER TIL DEN JAPANSKE STANDARDEN.

I dette nummer begynner vi artikkelserien som kommenterer den japanske standarden (Nippon), som vi i sin helhet har gjengitt i tidligere nummer av Shiba-Nytt. Artiklene er hentet fra boken "Den japanske hunden - ett hundrede emner for studie", skrevet av Hajime Watanabe og oversatt til engelsk av Susan Houser og Shigekazu Kuribayashi. Den norske versjonen er oversatt av Christen Lang.

Standarden er inndelt i 12 deler, hvor hver del har en verdi i forhold til helhetsbedømmelsen, som er gjengitt i prosenter (%) nedenfor:

1) Uttrykk og temperament	15 %	(Essence and expression)
2) Generelle fysiske særtrekk	10 %	
3) Ører	8 %	
4) Øyne	4 %	
5) Snuteparti	7,5 %	
6) Hode og nakke	7,5 %	
7) Forben	10 %	
8) Bakben	10 %	
9) Bryst	10 %	
10) Rygg og kryss	8 %	
11) Hale	5 %	
12) Pels	5 %	

Vi starter med artikkelen som kommenterer pkt. 1 "Uttrykk og temperament". Resten av avsnittene vil komme fortløpende i påfølgende nr. av bladet. Boken som serien er bygget på er "Nihon Ken Hyakka" av Hajime Watanabe, publisert av Seibundo Shinkosa Publishing Company, med rettigheter fra 1974. Den engelske oversettelsen av denne artikkelen er å finne i The Shiba Journal - volume 2, nummer 1, fra sept/okt 1988.

1) UTTRYKK OG TEMPERAMENT

Verdien av hundens temperament og måten den viser dette på (hundens totale personlighet), er vektlagt med 15% av helhetsvurderingen av hunden ved bedømmelsen. Dette er den høyeste enkeltverdien, og viser oss hvor stor vekt japanerne legger på hundens uttrykk (expression) og temperament.

Her skal vi ha klart for oss standardens ord om at den japanske hunden er; stolt, modig og kvikk, samt at den skal ha et godt temperament og evnen til å bevege seg hurtig. Hr. Watanabe går grundig inn på dette i sine kommentarer.

Han deler avsnittet inn i seksjoner. Den første (A), kaller han "hundens raserenhet - den andre (B), kaller han "hundens medfødte trekk".

Seksjon A: RASERENHET

Dette punktet er selvfølgelig helt vesentlig. Men det har ikke den samme betydning i dag som i de første årene (før 1930), da rasen

ble gjenoppbygget. I de dagene var raserenhet garantert ved at man kjente hunden. De som reiste rundt for å finne gode eksemplarer av rasen, måtte stole på landsbyens folk som kjente den enkelte hund og dens forferdre. Siden raserenhet idag ikke lenger er noe problem for oppdretterne (hundens identitet er **garantert** i dens stamtavle), går Hr. Watanabe over til seksjon B.

Seksjon B: MEDFØDTE TREKK

Hr. Watanabe deler denne seksjonen inn i to kategorier; 1: de spesifikke mentale trekk og 2: de generelle mentale og fysiske trekk. (Kombinasjonen av fysiske og psykiske aspekt). Disse to utgjør tilsammen hundens helhetlige temperament.

1. DE SPESIFIKE MENTALE TREKK.

Ordet "Essence" kan defineres ved de japanske betegnelsene "Kan-i" (djervhet), "Ryosei" (godt lynne) og "Subuko" (naturlig væremåte). Disse tre mentale karaktertrekk må den japanske hunden ha. De blir nærmere omtalt nedenfor. Hundens mentalitet vil bli bedømt utfra hvordan den uttrykker sitt temperament gjennom sitt kroppsspråk, ved f.eks. hvordan den beveger øyne og ører, bærer hodet, reiser bust eller hvilken måte den bærer halen på.

"KAN-I". Dette japanske ordet kan ikke oversettes korrekt til norsk. Men det japanske ordet "Kikaku" (på engelsk "spirited"), dekker meningen godt. På norsk må det bli en kombinasjon av ord som "tapper, stolt, årvåken, rolig, uredd, lydig", som er mest dekkende. Med andre ord; en hund med "kan-i" er tapper, uten å være vågal. Stødig og observant overfor farer, og alltid under eierens kontroll. En hund som har disse egenskapene vil automatisk utstråle verdighet og kraft. For å finne ut om hunden har "kan-i", må vi huske at det betyr mental sunnhet og sterk psyke.

På hundestillinger i Japan blir hundene stilt ansikt til ansikt (faced off). En hund som har "kan-i", vil stirre på sin rival uten at blikket viker. Dersom den ikke gjør dette mangler den "kan-i".-

En hund som har "kan-i" bærer halen krøllet over ryggen. Hvis den fører halen mellom bena viser den total mangel på dette. God "kan-i" er det når hunden står stødig med hodet høyt hevet. (På japanske utstillinger står føreren bak hunden og det er ikke lov å berøre hunden). "Kan-i" er sterk vilje, selvsikkerhet kombinert med ro, stolthet og verdighet. Dersom hunden på utstillinger angriper sin rival uten grunn, provoserer frem en slåsskamp eller den ikke lystrer sin eier, er dette en oppførsel som ikke må forveksles med "kan-i".

"Kan-i" er ifølge Hr. Watanabe den viktigste karakteristikk av den japanske hundens mentale tilstand, og vil alltid være dens største verdi.

"RYOSEI"

Oversatt til norsk betyr ordet "god natur". Trofasthet, lydighet og de egenskapene som gjør en hund til en god vakt- og selskapshund: intelligens, dyktighet og et godt lynne. En hund med disse egenskapene vil reagere hurtig og ha god kontakt med eieren. Den må være tøff, fordi dette kan være nødvendig på jakt når hunden skal adlyde en ordre om å angripe viltet. I slike tilfeller må hunden adlyde øyeblikkelig og uten å vise frykt. Her sier Hr. Watanabe at "kan-i" og "ryosei" er to sider av samme sak, og nøye forbundet med hverandre.

En hund med "kan-i" har også "ryosei" fordi det ene begrepet ikke kan eksistere uten det andre.

2 GENERELLE MENTALE OG FYSISKE TREKK

Hundens evne til å bevege seg hurtig, og være kvikk og aktiv. For å kunne være hurtig må hunden være observant på hva som skjer rundt den til enhver tid og ha skarpe sanser. Den viktigste sansen er luktesansen og hørselen. Hr. Watanabe sier at det er disse sansene som gir hunden kontroll. Som jakthund er den avhengig av disse sansene for å overleve når den skal slåss med bjørn, grevling, hjort etc.

For en vakthund er luktesans og god hørsel også viktige egenskaper for å kunne fungere tilfredsstillende. En hund kan være overfølsom med nervøst temperament, og bli opphisset for ingenting. Den kan også vise feighet. I følge Hr. Watanabe er dette diskvalifiserende egenskaper. Den andre ytterligheten er en hund som er treg eller beveger seg sakte. Idealet er en hund mellom disse to ytterpunktene. En hund som er passe kvikk, vil også være rolig og trygg. Den vil ha evnen til å reagere hurtig på angrep, forsvare seg og varsle når det er nødvendig.

Den japanske hunden skal i jaktsammenheng være "stille som et tre og usynlig blandt trærne". Dessuten skal den være "hurtig som lynet for å kunne fange sitt bytte".

I standarden står det at hunden skal ha elastiske, lette steg. I følge Hr. Watanabe skal hunden i alle tre gangarter (gange, trav og gallopp), ha et mykt bevegelsesmønster. Medfødt bevegelsesmønster er ikke nok. Hunden må trenes for å oppnå den nødvendige fleksible styrke som skal til for at bevegelsene skal bli korrekt. Trening skal utføres hver dag.

På japanske utstillinger er det helt uakseptabelt å vise en fet eller utrenet hund. Hr. Watanabe sier at mangel på kondisjon vil ødelegge hundens bevegelser.

En hund i mental balanse, med skarpe sanser, og som er hurtig og veltrenet, har mulighet til å reagere uansett når det skulle være. Tilsammen vil alle de ovenfor nevnte punktene utgjøre det ønskede temperamentet for den japanske hunden. Temperamentet og hvordan hunden viser dette, må alltid være den viktigste enkeltfaktor ved bedømmelsen av en Shiba.

NYTT FRA DANMARK

Shiba har virkelig etablert seg som utstillingshund i Danmark. Den 1.2.92 ble Kirsten Jørgensens "KAISSA'S AKA HANA OF BONZAI" Best in show, og den 14.3.92 gjentok hun bragden og ble BIS på nytt.

Vi gratulerer!

"KAISSA'S AKA HANA OF BONZAI"

OMPLASSERING

Dersom noen av leserne kunne tenke seg å overta en voksen Shiba eller kjenner noen andre som kunne tenke seg dette, kan du henvende deg til Christen Lang for nærmere opplysninger. Telefonnummeret er 05-200693.

UTSTILLINGSRESULTATER FØRSTE HALVÅR 1992:

NKK KONGSBERG 02.01.92:

BIR + AKA MATSU AV ENERHAUGEN -
Cacib Eier: Christina Nyborg.

NKK BERGEN 05.04.92:

BIR-2BIG GLENDALIN AYAKO SAN
Eier: Christen Lang.

BIM + CHIKARA AV ENERHAUGEN
Cert Eier: Sølvi & Kent Vågenes

SØR-ROGALAND BRUKSHUND KLUBB 12.04.92:

BIR MANLØTENS NOKKO NO TAMA
Eier: Helena Grødeland.

BIM KLEIVANES JO-NI AKA KOTEI
Eier: Tone Reidun Langhelle.

OS HUNDEKLUBB 26.04.92:

BIR-2BIG GLENDALIN AYAKO SAN
Eier: Christen Lang

CERT-2BTK CHIISAI ICHIGO AV ENERHAUGEN
Eiere: Lang/Ljosnes/Kvittingen

1JK 1JKKHP DAISUKI AKA HANA AV ENERHAUGEN
Eier: Terje Waldal

1JK 1JKK DAISEIKO AV ENERHAUGEN
Eier: Astrid & Olav Sivertsen

NKK OSLO 14.06.92:

BIR+ AKA MATSU AV ENERHAUGEN
Cacib Eier: Christina Nyborg

HVALPESKUER:

ÅMOT HUNDEKLUBB 28.03.92:

BIR-4BIG NAJANINS NATZU-HIME
Eier: Torild & Henning Granum

NORSK POLARHUNDKLUBB 02.05.92:

BIR- 1BTK NAJANINS NATZU HIME
Eier: Torild & Henning Granum

2BTK NAJANINS HANA HIME
Eier: Karen Nordahl

3BTK NAJANINS CHOCHO HIME
Eier: Sissel & Tom Kjernsbeck

BIM NAJANINS BAKKUS
Eier: Egil Johansen/Hege Bøe

ASKØY HUNDEKLUBB 23.05.92:

BIR-2BIG FUJIHIME AV ENERHAUGEN
Eier: Christen Lang/Mathias Hauge

VEFSEN HUNDEKLUBB 31.05.92:

BIR-BIG-BIS EIYU SHISHI GASHIRA AV ENERHAUGEN
Eier: Marianne Kolberg

OPPDAL HUNDEKLUBB 21.06.92:

BIR-3BIG VABRÅTENS DAI-ICHI
Eier: Venke & Preben Henning

Vi gratulerer samtlige hunder og eiere med plasseringene!

SHIBA Best in Show på valpeskue!

Den 31.05.92 ble "EIYU SHISHI GASHIRA AV ENERHAUGEN", eier:
Marianne Kolberg, Mosjøen, Best in Show på valpeskue.
Det var 172 anmeldte hunder tilstede. GRATULERER!

"EIYU SHISHI GASHIRA AV ENERHAUGEN"

VANDREPOKAL.

Marianne Kolberg og Gunnar Grønbeck har gitt en flott pokal, som skal tilfalle eieren av årets mestvinnende Shiba i Norge. Sammen med pokalen følger en bok hvor foto og opplysninger om vinneren skal innføres. Pokalen, som er en vandrepokal, må vinnes tre ganger av samme eier for at man skal få den til odel og eie.

Pokalen deles ut ved årets slutt og gjelder de 5 beste utstillingene pr. kalenderår. Utstillingene må være offisielle og følge NKKs utstillingsregler.

Pokalen deles ut etter årets (1992) siste utstilling og får således tilbakevirkende kraft fra 01.01.92.

Poengberegningen er som følger:

BIR	=	6	poeng
BIM	=	5	"
2 BHK/BTK	=	4	"
3 BHK/BTK	=	3	"
4 BHK/BTK	=	2	"
Reserve	=	1	"
BIG	=	10	"
BIG 2	=	8	"
BIG 3	=	7	"
BIG 4	=	6	"
Reserve	=	5	"
BIS	=	20	"
BIS 2	=	15	"
BIS 3	=	13	"
BIS 4	=	11	"
Reserve	=	10	"

I tillegg ganges oppnådde poeng med

1	-	under 5	anmeldte	hunder	i	rasen
2	-	fra 5-10	"	"	"	"
3	-	fra 10-15	"	"	"	"

osv.

